

εἰς τὴν Βραχύτητα τοῦ παρόντος Συγγράμματος. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Ἔργον δὲν εἶναι κυρίως ἴδιον τῆς Ποιητικῆς, οὔτε χρήσιμον εἰς τὸν παρόντα καιρὸν, παραιτεῖται ἤδη, καὶ ἀναβάλλεται νὰ κοινολογηθῆ, ἄνποτε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἤθελε φθάσῃ πάλιν νὰ παραστήσῃ εἰς ἑδικά του Θεάτρα, καὶ Διάλεκτον, Δραματικὰ Ποιήματα, καθὼς καὶ τὸ πάλαι· κατὰ δὲ τὸ παρὸν εἶναι ἱκανὸν καὶ τὸ ὅσον ἀνακαλύπτει ὅπως δῆποτε τὰς Μεθόδους τῶν Ποιημάτων, καὶ εἶδει κάποιαν Ὀδηγίαν εἰς ὅσους βούλονται καὶ ἤδη νὰ συνθέτῳσιν ἰδιά των Ποιήματα, ἢ νὰ καταλαμβάνωσι τὰ τῶν ἄλλων μετ' Ἀκριβείας, ὅσα μετέχουσι Ποιητικῆς Μεθόδου, καὶ Εὐτεχνίας· οἱ δὲ Περιεργότεροι θέλει ἐξακεσθῶσιν εἰς ὅσα διδάσκει περὶ Σχημάτων τῆς Λέξεως καὶ ἢ Γραμματικῆς, καὶ ἢ Ῥητορικῆς, καὶ εἰς ὅσα τινὰ ὀλίγα περὶ Παντομίας ἢ Ῥητορικῆς μόνῃ. Καὶ τὰ μὲν κοινῶς θεωρούμενα εἰς ὅλα τὰ Εἶδη τῶν Δραματικῶν Ποιημάτων τοιαῦτα τινὰ εἶναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ Τραγωδίας.

ἢ Φεῦ, φεῦ βρότεια Πημάτων ὅσαι Τύχαι,

Ὅσαι τε Μορφαί· τέρμα δ' οὐκ ἂν εἴποι τις.

Σοφοκλῆς ἐν Οἰδίποδι Τυράννῳ.

Τὶ εἰς Τραγωδία.

Ο δὲ Λόγος καὶ εἰς τὴν μερικωτέραν ἐνδιατρίβῳ Ἐξέτασιν τῶν εἰρημένῳ Δραματικῶν Ποιημάτων, τὴν Τραγωδίαν προστάττει ὡς πρόκριτον τῶν λοιπῶν, ἥτις κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην,

εἶναι Μίμησις τελείας Πράξεως, σπουδαίας καὶ βελτίονος τῶν κατ' ἡμᾶς· ἐπειδὴ δὲν μιμεῖται Ἰδωτῶν καὶ Ἀσκήμων, ἀλλὰ Περιφανῶν καὶ Λαμπρῶν, καὶ Ἡρωϊκῶν ὑποκειμένων Πράξεις, καὶ Πάθη, τῶν ὁποίων τὸ τέλος ἐκπληροῖ μὲ τὸ Ἔλκος, καὶ τὸν Φόβον τῶν Θεατῶν.

Ὀνομασία, Εὐρεσις, καὶ Ἀποκατάστασις αὐτῆς.

Ὀνομάσθη δὲ Τραγωδία ἀπὸ τοῦ τραγᾶν, τοῦ βαρέως βοᾶν, καὶ τοῦ Ὠδῆ· ἢ ἀπὸ τοῦ Τράγου, καὶ τῆς Ὠδῆς· ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς ὑποκρινόμενους τὰ τοιαῦτα Δράματα ἐδίδετο Χάρις εἰς Τράγος· ἢ καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς Συνηθείας, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Παλαιοὶ, ὅτι εἰς τὴν Ἑορτὴν τοῦ Διονύσου τὴν τελουμένην εἰς τοὺς Ἄγρους κατὰ τὸν Τρυγητὸν τῆς Σταφυλῆς νὰ θυσιάζωσιν ἕνα Τράγον ἕκαστοι εἰς τοὺς Ἄγρους των· εἰς τὴν Θυσίαν τοῦτου τοῦ Τράγου, ἐψάλετο καὶ μία Ὠδῆ, ἥτις ἐλέγετο Τράγου Ὠδῆ· καί τινες ἐπιτίθειοι Μουσικοὶ, καὶ Χορευταὶ περιερχόμενοι ἀπὸ Ἄγρου εἰς Ἄγρον, καὶ λαμβάνοντες κάποιον Μισθὸν ἀπὸ τοῦ Ἑορτασᾶς, ἐτέλουσαν τοῦτο τὸ Ἔθος, ἄδοντες μὲ Συμφωνίας Ὀργάνων, καὶ μὲ Χοροὺς Βακχικὸς τὴν εἰρημένην Ὠδὴν, ἥτις περιεῖχεν ὕμνους, καὶ Ἐπαίνους εἰς τὸν Διόνυσον· καὶ πρὸς Εὐθυμίαν τῶν Θεατῶν οἱ τοιοῦτοι ἔκαμνον εἰς τοὺς Χοροὺς των καὶ Σχήματα αἰσχροῦ, καὶ γελοιώδη, καὶ ἐμίγνουσαν εἰς τὴν Ὠδὴν διαφόρους Εὐτραπέλις εἰς Κωμικὸν Χαρακτῆρα· καὶ ἢ Ὠδῆ τοῦ Τράγου μὲ καιρὸν κατέστη ἐν ἀπὸ τὰ ἐντυφητικὰ Θεάματα τοῦ Λαοῦ, ἢ Εὐχαρίστησις τοῦ ὁποίου ἔκαμνε προθυμωτέρους τοὺς ὑποκρίτας νὰ αὐξάνωσι τὴν Ἀρέσκειάν του μὲ νέας Ἐφευρέσεις, καὶ Προσθήκας πάντοτε· καὶ οὕτως ἐφθασαν ἀπ' αὐτῆς τῆς Ὠδῆς